םב א מיי׳ פ״א מהלכות

שב א נוייי פיינו מהלכות איסורי ביאה הליייח: סג ב מייי פייג מהלכות

אישות הלי"א טוש"ע

מיטוע האפי ט טוס ע אה"ע סימן לז סעיף א: זד ג מיי' פ"א מהלכות יבוס הלי"ז טוש"ע

אה"ע סימן קסו סעיף ד: סה ד מיי' פ"ג מהלכות

איסורי ביאה הל"ב:

סו ה מיי׳ פייג מהלכות משכב ומושב הלייג:

םז ו מיי׳ פ״ו מהלכות

תרומות הלכה ג: ד [מיי' פי"ח מהל' איסורי

ביאה הל' ו טוש"ע אה"ע סיי ו סעי' ט]: סיי ח מיי' פ"א מהלכות

מדסיפא תקלה וקלון רישא תקלה בלא קלון

והיכי דמי עובד כוכבים הבא על הבהמה

לא םיפא תקלה וְקלון רישא הא קמ"ל דאפילו

קלון בלא תקלה נמי מיחייבי והיכי דמי

ישראל הבא על הבהמה בשוגג וכדבעי רב

המנונא דבעי רב המנונא ישראל הבא על

הבהמה בשוגג מהו "תקלה וקלון בעינן והכא

קלון איכא תקלה ליכא או דילמא קלון אע"פ

שאין תקלה אמר רב יוסף תא שמע יבת

שלש שנים ויום אחד מתקדשת בביאה יואם

בא עליה יבם קנאה יוחייבין עליה משום

אשת איש יומטמאה את בועלה לטמא

משכב תחתון כעליון יניסת לכהן אוכלת

בתרומה יבא עליה אחד מן הפסולים פסלה

מן הכהונה יואם בא עליה אחד מכל העריות

האמורות בתורה מומתין על ידה והיא

פמורה אחד מכל עריות ואפילו בהמה והא

הכא דקלון איכא תקלה ליכא וקתני מומתין

על ידה כיון דמזידה היא תקלה גמי איכא

ורחמנא הוא דחם עלה עלה דידה חם

אבהמה לא חם אמר רבא ת"ש יבן יתשע

שנים ויום אחד הבא על יבמתו קנאה ואינו

נותן גם עד שיגדיל יומטמא כנדה לטמא

משכב תחתון כעליון יפוסל ואינו מאכיל

מופוסל את הבהמה מעל גבי המזבח יונסקלת

ע"י יואם בא על אחת מכל העריות האמורות

בתורה מומתים על ידו והא הכא קלון איכא

תקלה ליכא וקתני נסקלת על ידו כיון דמזיד

הוא תקלה נמי איכא ורחמנא הוא דחם

עילויה עליה דידיה חם רחמנא אבהמה לא

חם רחמנא תא שמע יודבר אחר שלא תהא

בהמה עוברת בשוק ויאמרו זו היא שנסקל

פלוני על ידה מאי לאו מדסיפא תקלה וקלון

רישא קלון בלא תקלה והיכי דמי ישראל

הבא על הבהמה בשונג לא סיפא תקלה

וקלון רישא תקלה בלא קלון והיכי דמי עובד כוכבים הבא על הבהמה וכדבעו מיניה מרב ששת: בותני' יהמגדף אינו חייב

עד שיפרש השם א"ר יהושע בן קרחה בכל

מו:ח. ה) [ויקרא טו], ו) [שם ביבמות סט.ן, ז) ווע"ע תוס׳ יבמות נו: וקדושין י.],

הוהות הר"ח (h) רש"י ד"ה לטמא וכו׳ אוכלין ומשקין ומקראי ילפינן:

מוסף רש"י

בת שלש שנים ויום אחד. ניאמה ניאה לכל דכר (נדה מד:) אכל פחות מכאן כנותן אלבע בעין מלא כנותן אלבע בעין ואינה ביאה (קדושין י.). מתקדשת בביאה. מדעת מתקדשת בביאה. מדעת האב (שם) אם מסרה אביה לאחד לבא עליה לשם קדושין, אבל לא מדעת ענמה, דאין מעשה קטנה כלוס (לקמן סט.). ואם בא עליה יבם קנאה. ווכה בנכסי אחיו ליורשה ולטמא לה (נדה מד:) ואם כלה להולילה מולילה בגט (קדושין י.). וחייבים עליה משום אשת איש. אם קיבל בה אביה קדושין מזה ובא אחר עליה נהרג, דביאתה ביאה (נדה מד: וכעי״ז קדושין שם ולקמן בועלה. כשהיא נדה שבעת ימיס כדכתיב (ויקרא טו) ותהי נדתה עליו (קדושין י.) אבל פחות מכן אע"ג שמטמאה במגע אינה שמטמחה במגע חינה מטמחה את בועלה משום בועל נדה לטומאת ז' אלא משום נוגע ולטומאת ערב תחתון כעליון. מחמון של בועל נדה כעליונו של זב (שם) שמטמא אוכלין ומשקין ואין מטמא אדס וכלים כתחתון של נדה עלמה שהוא קרוי מדרס ואב הטומאה (יבמות וז:) שעושה בועלה משכב ומושב אפילו עשר מנעות, אבל לא להיות אב הטומאה לטמא אדם וכלים כמשכבה של עלמה, אוכלין ומשקין כעליונו של זב (קדושין י:) אבל פחותה מבת שלש, הבא עליה בנדותה אינו כבועל נדה אלא כנוגע בנדה ואין משכבו מטמא אפילו אוכלין ומשקין אפילו נגע בו, דנוגע בנדה אינו אלא ראשון לטומאה ואינו מטמא כלים ואפילו נגע, וכל שכן דאינו מטמא משכב בלא גגיעה (לקמן סט.). ניסת לכהן. על ידי קדושי אביה ואמרו רבנן אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה, וזו אם נכנסה לחופה אוכלת. אדל פחוחה מכן אפילו נכנסה לחופה אינה אוכלת, אע"ג דגדולה כיון שנכנסה לחופה אע"פ שלא נבעלה אוכלת, אלמא לאו בביאה תליא מילתא אלא בחופה. מיהו ראויה לביאה ענין וכל שאין לה ביאה אין לה חופה (שם). בא עליה אחד מן הפסולין. כגון חלל נחין וממזר או אלמנה לכהן גדול (יבמות נו:). פסלה. מתרומת בית אביה מנין לכהנת לויה וישראלית

ה"ג לא סיפא מקלה וקלון ורישא הא קמ"ל וכו": סיפא. ודאי תרוייהו איכא ואימא לך דכולה מתני׳ בישראל קא מיירי ואשמועינן רישא דאע"ג דליכא אלא חדא קלון בלא תקלה כגון ישראל שוגג כסבור מותר דאיכא קלון שגינה עלמו בדבר מגונה ותקלה ליכא ומאי תקלה דקתני

שבאת לאדם תקלה ע"י תקלת קלון קאתר וניחא לאוקמה הכי ולא מוקמא רישא בעובד כוכבים וסיפא בישראל: בת שלש שנים ויום אחד. קים להו לרבנן דשוב אין בתוליה חוזרין ומאז היא ראויה לביאה: מסקדשם בביאה. ע"י אביה אם מסרה אביה לאחר לבא עליה לשום קדושין דהאב זכאי בבתו בקדושיהד) דכתיב (דברים כב) את בתי נחתי לאיש הזה אבל היא עלמה ואמה ואחיה כשהיא יתומה אין בה קדושי תורה אלא רבנן הוא דתקון ולא הלריכוה גט אלא מיאון בעלמא: ואם בא עליה יבם הנאה. ויצאה ידי יבום ומתגרשת הימנו בגט ומקבלו אביה ואינה לריכה חלילה דהא בביאת יבם תלה רחמנא דכיון שלקחה נעשית כאשתו לכל דבר שמגרשה בגט חה הרי בא ועליהן. אבל פחות משלש שנים אינה ביאה ואינה נקנית לו ואם בא לגרשה בגט אינו יכול אלא ימתין עד שתהא בת שלש שנים ויום אחד ויבעול או עד שתביא ב' שערות ותחלוד: וחייביו עליה. אם קבל אביה קידושין ובא עליה אחר חייב עליה משום אשת איש דביאה היא. אבל פחות מבת שלש נהי דקדושי כסף שלה קדושין הן לחייב עליה לאחר שלש אבל הבא עליה בתוך שלש לא נתחייב אע"פ שהיא אשת איש דלאו ביאה היא: ומטמאה את בועלה. בנדותה דקיי"ל (נדה דף לב.) מרבויא דוי"ו ואשה כי תהיה זבהה לרבות תינוקת בת יום א' שמטמאה בנדתה ומיהו כי מטמא' בנדה במגע ובמדרס הוא דמטמאה טהרות ואדם וכלים כשאר נדה אבל בא עליה בתוך שלש אינה מטמאתו טומאת שבעה כבועל נדה דכתיב ביה (ויקרא טו) ותהי נדתה עליו אלא הרי הוא כנוגע בעלמא לטומאת ערב משום דלאו ביאה היא אבל בת שלש מטמאתו כדין בועל נדה: לטמא משכב התחתון כעליון. שהבועל נדה מטמא משכב התחתון משום משכב אפי׳ לא נגע בו כעליון של זב הכי מפורש במסכת נדה בפרק בנות כותים (דף לב:) שאין משכבו של

בועל נדה חמור כמשכב נדה וכמשכב

זב שנעשים אב הטומאה לטמא אדם וכלים דכתיב בהוף וכל אשר יגע במשכבה אלא הרי הוא כעליונו של זב בגד שנישא על גבי הזב שאינו אלא ראשון לטומאה ואינו מטמא אדם וכלים אלא אוכלין (א) ומקראי ילפינן לה התם: נשחת לכהן. ע"י קדושי אביה: חוכלת בתרומה. אבל פחות מבת שלש אע"פ שקידושיה קידושין על ידי אביה הואיל ואין ביאתה ביאה אין חופתה חופה והויא לה כארוסה

דאט"ג דקנין כספו הוא אמרו רבנן [כמובות 10:] אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה: בא עליה אחד מן הפסולין. כגון עובד כוכבים או חלל או נתין וממזר פסלה מן התרומה דהא ביאתה ביאה וביבמות (דף סמ.) ובקדושין בפרק בתרא (דף סמ:) ילפי לה מהאי קרא ובת כהן כי תהיה לאיש זר וגו׳ [ויקרא כב] כיון שנבעלה לפסול לה פסלה עולמית מהתם יליף לה שפיר ולוויה וישראלית מרבו "מרבויא דבת ובת: מומהין ע"י. אם מחייבי מיתות הן דהא ביאתה ביאה: והיא פטורה. דלאו בת עונשין היא: מקלה ליכא. דלאו בת עונשין היא והרי היא בכלל שוגג: קנאה. ליורשה ושלא תפטר עוד בחלילה אלא בגט: ואינו נותן גע עד שיגדיל. שהרי ע"י קדושי אחיו גדול נאסרה וגירושין של זה אינן חשובין להפקיע קדושי אחיו דקטן הוא ואינו בן דעת: ומטמא כנדה. כבועל נדה ולא כנוגע: לטמא משכב. שלו התחתון כעליונו של זב אבל פחות מבן ט׳ אינו אלא כנוגע בנדה לטומאת ערב: ו**פוסל**. את האשה בביאתו מן התרומה אם הוא א׳ מן הפסולין: ואינו מאכיל. אם הוא כהן ובא עליה לשם קדושין אינו מאכילה בתרומה דקטן אע"ג דביאתו ביאה אין קניינו קנין ולא קרינא ביה קנין נספו [שם]: ופוסל אם הבהמה מעל המובה. משום נרבע כגון על פי עד אחד או ע"פ הבעלים שאינה נסקלת ואינה נאסרת להדיוט: ונסקלם על ידו. אם יש עדים דאין שור ובהמה נסקלין אלא ע"י עדים וסנהדרין כדאמר בפ"ק (דף ב.) כמיחת בעל כך מיחת השור: מאי לאו מדסיפא חקלה וקלון. דהא קתני [נד.] יאמרו זו היא היינו קלון וקתני שנסקל היינו תקלה משנה יתירא דרישא לאיתויי קלון בלא תקלת אדם ומאי תקלה דקתני בה תקלת קלון

דאילו לאתויי תקלת עבירה בלא קלון בהכי לא מלית לאוקומא דבישראל תקלת עבירה בבהמה בלא קלון לא משכחת לן וקא סלקא דעתך דכולה

שבא עליהן כו' ח"ל כי תהיה לאיש זר כיון שנבעלה לפסול לה פסלה (נדה מד:) בישראל קא מיירי: בותנרי עד שיפרש את השם. שיזכור את השם אבל אם לא הוליא שם מפיו אלא שמע שם יולא מפי אחר וברכו פטור: ששאה חללה ופסלה (לקמן מש). ואם בא עליה אחד מכל העריות כו׳. כגון אפיה או חמיה (נדה מד׳). והיא פטורה. מפני שהיא קטנה ולאו בת עושין (שם וקדושין שם ולקמן מש). בן תשע כו׳ קנאה. וחס בנכסי אחית. ואינו נדה מה.). ואינו נדהן גט עד שיגדיל. אם כא לנרשה, דקידושי אחיו קידושין גמורין וגירושין צל זה אינם גירושין גמורין האינו בן דעי שיגדיל. אם כא לנרשה, דקידושי אחיו קידושין ממיר וגירושין בל זה אינם כותי או ממור שבא על הכהות פסלה מתרומת אביה, אבל בכן ט׳ ישראל שבא על בת כהן ליכא למימר דפוסל מן התרומה, דאי משום ביאת זונת לא פסלה זונת דכשר מן התרומה ואי ביאה לכל דבר (שם). פוסל. לאו קידושין ניהו, דקטן דקדיש אין קידושין קידושין (שם). ואינו מאכיל. כגון יבם בן ט׳ כהן הכא על יבמתו אע"ג דקני לה בהך ביאה לא אכלה בתרומה (שם). ופוסל את הבהמה. אם משורה בקנס פטור (שם).

וקשה קדושין וקשה מ"א. פ"ה אם קיבל אניה קדושין וקשה מסיפה שמעי' לה דתני בה עליה החד מכל עריות דדייקינן מינה אפילו בהמה ועוד בפ"ק דקידושין (דף י. ושם) דבעו למיפשט דביאה אירוסין עושה ולא נשואין עושה מדקתני מתקדשת

ג' לא אכלה אע"ג דליכא

למיחש לדעולא ולא לסמפון דהא נישאת כיון דלאו בת ביאה היא חוזרת לבית אביה ולא בדיק לה ועוד דכיון דנשאת אמתקדשת בביאה קאי כדאמר בפ"ק דקידושין (דף י.) אם כן פחות מבת ג' דקידושי ביאה דידה לאו

קידושי נישוחין נמי לא מהני: ראיבן מאביל. פי׳ בקונט׳ אם היה כהן ובא עליה לשם קידושין

אינו מאכיל וקשה דאין זה תלוי בביאה אלא משום דקידושי קטן לאו קידושין ויש לפרש דאינו מאכיל ביבמתו קאמר אע"פ שוקוקה ועומדת: ראיבו נותן גם עד שיגדיל. בהגדיל לחוד לא סגי ליה בגט דביאת בן ט' כמאמר שוייה רבנן ולריכה גט למאמרו וחלילה לזיקתו

אלא לכשיגדיל יבעול ויתן גט הכי מפרש בפ' יולא דופן (נדה דף מה.): אינה

בביאה ובתר הכי קתני נשאת וממאי דילמא נשאת אקדושי כסף קאי כמו וחייבים עליה משום א"א וי"ל דכולה אקידושי ביאה דרישא קאי ומשום בא עליה יבם קנאה איצטריכא ליה דלא תימא קנאה מדרבנן כמו בן תשע דסיפא דלא קני מדאוריי׳ אלא כמאמר בעלמא כדאיתא בשילהי האשה רבה (יבמות דף לו.) ומיהו קשה דלקמן בפ' בן סורר (דף סט.) דייק מהכא דהולכין בדיני נפשות אחר הרוב מדקתני וחייבין עליה משום א״א ואמאי דילמא איילונית היא ואדעתא דהכי לא קדיש הא אפילו הראשון אדעתא דהכי קדיש ה"מ למיפרך אמאי חייבין דאיילונית לאו בת יבום היא ומיבום לא פריך דהל"ל דאדעתא דהכי לא מייבם וי"ל דנקט אדעתא דהכי לא קדיש משום דפריך עלה גם מסיפא דבא עליה אחד מכל עריות ומאן דמשני וחייבין עליה בקרבן לא אסיק אדעתיה מסיפא ובתר הכי פריך ומשני דקבליה עילויה מכל מקום ההוא דא"א כדשנינן חייבין עליה בקרבן א"נ דקבל עליה היבם ולא ראשון דאם תמלא איילונית תתקדש לו מ"מ בביחתו וריב"ח פירש דנהט דחייבים עליה משום אשת איש וה"ה לכל עריות כדי לאשמועינן מחמת סיפא אפילו בהמה דמסיפא גרידא לא הוה שמעינן בהמה דהוה אמרינן גבי בהמה לא חשיב ביאתו ביאה תדע דגבי בן ט' דקתני ואם בא על אחת מכל עריות אפ״ה קתני בהמה בהדיא ופוסל את הבהמה ונסקלת על ידו וניחא לפירושו דלא קתני גבי קטנה ופוסלת את הבהמה ונסקלת על ידהיי : נשאת לכהן. אבל פחותה מבת

איסורי ביאה הלי"ג: ליטורי בינום הפיית מהלי מש ט י מיי׳ פ״א מהלי יבוס הלט״ז [ופ״ה הלי יח] סמג עשין נד טור שו"ע אה"ע סימן קסז סעיף א: פ"ג מהלכות ע כ מייי משכב ומושב הל"ג: עא ל מיי פ"ח מהלכות תרומות הלכה א והלכה יא: עב מ מיי' פ"ד מהלכות איסורי מזבח הל"ג: עג נ מיי׳ פ״ח מהלכות איסורי ביאה הלי"ז: עד ס מיי׳ שם הלי״ג [טוש"ע אה"ע סי' ו :סעי׳ טן עה ע מיי׳ פ״ב מהלכות עכו״ם הל״ז סמג לאוין טו: רבינו חננאל תורה בהמה הנהנית מן העבירה תיהרג. והרי אילווח כו׳ כדרטי כר

אילנות כוי. כובעי וב המנונא ישראל שבא על הבהמה בשוגג מהו הכא קלון איכא תקלה ליכא דהא שוגג הוה ופשיט רב יוסף מהא דתנן בנדה פ״ה יסן כמוא ייובן בני זוכ יי בת ג' שנים ויום אחד אם בא עליה אחד מכל העריות ואפילו בהמה והא הכא דקלון איכא פי׳ קלון של נערה (מאורשה). תקלה ליכא דהא והיא פטורה תנן וקתני מומתין על ידה. ודחינן כיון דמזידה היא בת הריגה היא. ורחמנא חס עליה משום דהיא קטנה כו׳

יפשט רבא מהא בן ט׳ . שנים ויום אחד הבא על יבמתו קנאה כו׳ עד ופוסל הבהמה מעל גבי המזבח ונסקלת על ידו והא הכא קלון איכא תקלה ליכא דפטור תנן וקתני נסקלת על ידו. ודחינן הכא נמי כיון דמזיד הוא תקלה נמי איכא כו' ואתינן למיפשטא ממתניתין. ודייקינן מדקתני במתניתין אלא שבאת תקלה לאדם ידה כו' מאי לאו (מדרישא) [מדסיפא] תקלה וקלון (סיפא) [רישא] קלון בלא תקלה היכי דמי ישראל הבא על הבהמה בשוגג וקתני נהרגת ודחינן לא סיפא תקלה וקלון רישא תקלה

בלא קלון. היכי דמי עכו״ם שבא על הבהמה - רתקלה איכא קלון ליכא רושלמי איש אשר ישכב

[והכתיב את דודתו וגוי] א"ל לצורך יצא לידון בערירי דמר ר' יוחנן בכל אתר דכתיב ערירים יהיו הווים בלא וולד. ערירים ימותו קוברין בניהם: **המגדף** אינו